

Arrest

nr. 316 908 van 20 november 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 29 december 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 21 juni 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.12.2023 werd ingediend door:

Naam: H. (..)

Voorna(a)m(en): Z. (..)

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum: (...).1997

Geboorteplaats: Douar Ouled Rahou Benaissa

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus, de genaamde H., H. (...) (RR. xxxxxxxxxx), in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]";

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]"

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Betrokkene legt bij huidige aanvraag een Marokkaans paspoort voor, afgeleverd op 23.06.2021 en geldig tot 23.06.2026. In het paspoort bevindt zich een visum type C afgeleverd op 13.06.2022 door Nederland. Hij reisde er de Schengenzone mee in op 03.07.2022. Nergens in het paspoort zijn andere in-of uitreisstempels terug te vinden, waardoor het redelijk te stellen is dat hij sinds 03.07.2022 onafgebroken in de Schengenzone verblijft. Het inreisvisum van betrokkene had een geldigheidsduur van 90 dagen. Er dient dus geconcludeerd te worden dat het visum waarmee betrokkene de Schengenzone inreisde verstreken is op het moment van de huidige aanvraag. Nergens kan een geldig inreisvisum worden teruggevonden. Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon die geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven. Verder is ons niets

ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet twee middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“ 4.1 Eerste middel

- Schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet
- Schending van artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 in samenhang gelezen met artikel 58 van het KB van 08.10.1981
- Schending van de materiële motiveringsplicht
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

Eerste onderdeel,

4.1.1

Verwerende partij stelt dat:

“Uit de samenlezing van artikel 40bis, §4, eerste lid iuncto artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een ander familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1 Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Deze stelling is manifest onjuist en kennelijk onredelijk en berust op een te foutieve interpretatie van hogergenoemde wetsartikelen.

Verwerende partij diende aldus rekening te houden met de bijgebrachte stukken en de aanvraag gezinshereniging ten gronde te beoordelen.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

4.1.2. Inleiding

In de weigeringsbeslissing na een aanvraag gezinshereniging met de Nederlandse zus van verzoeker beroept verwerende partij zich op het zogenaamde feit dat verzoeker geen inreisvisum kan voorleggen zonder ten gronde te motiveren.

De bestreden beslissing schendt artikel 47.1, 2° van de Vreemdelingenwet (hierna: “Vw.”), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dit om hierna volgende redenen.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestuur dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen². Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Aan de bestuursbeslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen.

Noodzakelijkerwijs dient verwerende partij aldus rekening te houden met het gehele feitelijke dossier, waarbij zij tevens oog heeft voor de feitelijke (gezins)situatie van verzoeker en voor alle elementen die verzoeker ter staving van zijn aanvraag heeft voorgelegd.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat voorbij aan het feit dat een aanzienlijk bedrag werd gestort over meerdere jaren heen.

De Vreemdelingenwet bepaalt nergens op welke wijze betrokkene dient aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Het betreft dus een feitelijke situatie waarbij dient aangetoond te worden dat de betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. Het bewijs hiervan kan met elk passend middel worden aangetoond.

Indien de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, dan zijn de feitelijke omstandigheden van die aard dat dit de reële situatie van afhankelijkheid aantoonst. Een bewijs van onvermogen dient dan ook als bijkomend te worden beschouwd conform de rechtspraak (HVJ 16 januari 2014, C-426/12, punten 23, 26 en 27; RvV 26/10/2018, nr. 211 725).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde reeds eerder dat de kern van het begrip “ten laste” in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetgeen in casu gebeurde door veelvuldige geldstortingen in totaal voor een bedrag van 15.402,79 euro. Het gaat hier namelijk om een feitelijke situatie waaruit moet blijken dat het Belgische familielid de verzoeker helpt in de eigen basisbehoeften te voorzien. De bewijzen van onvermogen in het land van herkomst zijn dan ook bijkomend.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien. Daarbij is het evenmin van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien.

Verzoeker werd door de referentiepersoon, zijn Nederlandse zus, materieel gesteund. Dit blijkt overduidelijk uit de overgemaakte stortingsbewijzen. Hij heeft dergelijke financiële steun ontvangen tot aan zijn komst naar België, hetgeen overduidelijk blijkt uit de stortingsstukken.

Verzoeker dient op te merken dat de bestreden beslissing dienaangaande geen motivering opneemt.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij haar situatie op een kennelijk onzorgvuldige en onredelijke manier beoordeelde, hetgeen o.m. uit het reeds aangehaalde blijkt.

In dat opzicht kan verzoeker niet anders dan vaststellen dat verwerende partij tekortschiet in de naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

4.2 Tweede middel

- Schending van de formele motiveringsplicht ex. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM

4.2.1. Inleiding

Er ligt hier in casu een schending van artikel 8 EVRM voor, daar de bestreden beslissing een inmenging vormt in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven.

Uit wat volgt zal blijken dat er wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM voorligt, nu verzoeker wordt verhinderd het gezinsleven met haar kerngezin op een normale manier uit te bouwen.

4.2.2. Inmenging in verzoekers recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven

Verzoeker is de broer van een Nederlandse. Hij vormt met zijn zus en moeder een feitelijk gezin zelfs in die betekenis dat zij ook tijdens haar verblijf in Marokko instaat voor zijn onderhoud.

Uit wat volgt zal dan ook blijken dat de weigering van het verblijfsrecht van verzoeker een verregaande inmenging in verzoekers recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er in casu een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM bestaat .

Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Om te bepalen of de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, dient te worden onderzocht of op de staat een positieve verplichting rust om het recht op privé-, familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de zogenaamde “fair balance”-afweging , dit is een billijke afweging.

De beslissing tot weigering van verblijf in België, waar het kerngezin van meneer verblijft, maakt dan ook een inmenging uit in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, eerste lid EVRM.

4.2.3. Geen blijk van noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoeker en geen billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoeker en zijn zus anderzijds

Een inmenging van verwerende partij in het gezinsleven van verzoeker zoals hierboven omschreven is alleen toegestaan indien de inmenging wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet immers voldoen aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM. Met andere woorden behoorde verweerder de bestreden beslissing te toetsen aan artikel 8 EVRM.

Zo overwoog de Raad van State in een arrest het volgende :

Overwegende dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds; dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt [...] (onderlijning toegevoegd).

Uit de hierboven geciteerde vaste rechtspraak blijkt overduidelijk dat verwerende partij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het voorliggend geval diende te onderzoeken in het kader van een billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds, en de in casu belangen van verzoeker en haar dochter (en ruimer de rest van haar kerngezin in België) anderzijds.

Daarentegen blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij in de bestreden beslissing aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM heeft voldaan. Noch de noodzaak in een democratische samenleving van dergelijke inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker, noch een afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar anderzijds, blijken uit de bestreden beslissing.

Verwerende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er zich een daadwerkelijke maatschappelijke behoefte opdringt om het recht op privéleven, het familie- en gezinsleven van verzoeker te schenden . Tevens wordt niet aangetoond dat het verblijf in België van verzoeker in strijd is met het algemeen belang of gevaar voor de openbare orde, de nationale veiligheid en de volksgezondheid met zich meebrengt.

Samenvattend staat vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing heeft nagelaten een belangenafweging te maken, zoals nochtans voortvloeit uit artikel 8, tweede lid, EVRM.

4.2.4. Schending van de formele motiveringsplicht

Gelet op al het voorgaande is de bestreden beslissing omtrent de proportionaliteitsvereiste voortvloeiende uit artikel 8, tweede lid EVRM niet afdoende gemotiveerd.

De motiveringsplicht die op verwerende partij rust vloeit voort uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen . Deze formele motiveringsplicht houdt in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze .

Op grond van deze wet is verweerder aldus gehouden de weigeringsbeslissing op een afdoende wijze te motiveren.

Dit “afdoend” karakter van de motivering wordt geval per geval beoordeeld, rekening houdend met de voorliggende feiten, zoals o.a. het belang van de beslissing voor de bestuurde, hetgeen impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en de aard van de betrokken bevoegdheid .

Daarenboven kan hier duidelijk ook gesteld worden dat er geen rekening werd gehouden met alle “feitelijke overwegingen”.

Gelet op het belang van de bestreden beslissing voor verzoeker en de discretionaire bevoegdheid dient de hierboven beschreven motiveringsplicht des te strenger te worden opgevat .

Verweerder diende de bestreden beslissing aldus in extenso te motiveren.

De bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand van verzoeker.

Uit de beschrijving van de situatie van verzoeker in de bestreden beslissing blijkt nochtans dat verwerende partij op de hoogte is van de persoonlijke situatie van verzoeker. Niet alleen hebben zij kennis van de (gezins)situatie van verzoeker, toch begaan zij nog steeds een vergaande inmenging op het gezinsleven van verzoeker. Ook toont verwerende partij niet aan dat zij onderzoek voerde naar de proportionaliteit van de bestreden beslissing rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker.

Derhalve is de bestreden beslissing omtrent de proportionaliteitsvereiste van artikel 8, lid 2 EVRM niet afdoende gemotiveerd. Verwerende partij schendt zodoende de op haar rustende formele motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM.

4.2.5. Conclusie omtrent het tweede middel

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging op het recht op respect voor haar privéleven, haar familie- en gezinsleven. Het wordt verzoeker onmogelijk gemaakt haar gezinsleven met haar kerngezin op een normale wijze uit te bouwen en te bestendigen. Verwerende partij laat na in de bestreden beslissing de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoeker aan te tonen. Tevens wordt in de bestreden beslissing tussen de belangen van de Staat enerzijds en de belangen van verzoeker en haar vader.

Zodoende schendt verwerende partij de formele motiveringsplicht die op haar rust, doch tevens artikel 8, tweede lid EVRM.

Het middel is gegrond."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in voormeld artikel 3, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 40bis, §4 en 41, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en 52, §2, §4, 5e lid en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing tot weigering van verblijf een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie, nu verzoekende partij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd.

Hetzelfde geldt voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo verwijst deze beslissing naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf in België verstreken is. Verder wordt met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de elementen waarvan sprake is in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen hinderpaal vormen voor het treffen van de verwijderingsmaatregel.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.5. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.6. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 29 december 2023 een aanvraag van een verblijfskaart als *ander* familielid heeft ingediend, meer bepaald in functie van haar Nederlandse zus.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing: *“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie.”*

Met de invoering van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft de Belgische wetgever gevolg gegeven aan de in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn vervatte verplichting om overeenkomstig het nationaal recht, de binnenkomst en verblijf van de familieleden in ruimere zin van een burger van de Unie te *“vergemakkelijken”* (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, verklaart *“de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”* Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat de familieleden vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de familieleden opgesomd in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Deze familieleden beschikken op grond van hun persoonlijke status reeds over een recht op vrij verkeer. De familieleden vernoemd in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zijn de familieleden bedoeld in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn. Deze categorie beschikt niet over een verblijfsrecht op grond van hun persoonlijke status, maar worden tot verblijf toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het interne recht.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing: *“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)”*

Op zijn beurt luidt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Uit de voormelde bepalingen volgt dat de in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bedoelde *“andere familieleden”* die een burger van de Unie willen begeleiden of vervoegen moeten voldoen aan de in artikel 41, thans § 2, bedoelde voorwaarde, namelijk de *“voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”*, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het bij gebrek aan een paspoort of een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum niet volstaat dat de identiteit van de aanvrager niet wordt betwist of dat de aanvrager zijn identiteit op een andere manier kan bewijzen. Het alternatief houdt enkel in dat de aanvrager op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen *“dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*. Verzoekende partij toont met haar betoog waar zij stelt dat rekening had moeten gehouden worden met haar *“feitelijke gezins(situatie)”* en zij de overtuiging is toegedaan dat zij een beschermenswaardig gezins- en privéleven heeft, niet aan dat zij melding gemaakt heeft van enig ander bewijsstuk, behalve een paspoort met een

verlopen visum. Daarenboven ontlenu de in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bedoelde “*andere familieleden*” geen rechten van vrij verkeer en verblijf aan het Unierecht zodat het maar de vraag is of zij dit anders kunnen bewijzen dan met een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een geldig inreisvisum (RvS, nr. 260.674 van 19 september 2024).

Uit de samenlezing van artikel 47/2 en de artikelen 40*bis*, §4, eerste lid *juncto* artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet kan dus niet worden afgeleid dat een ‘*ander familielid*’, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. De verzoekende partij toont niet aan dat *in casu* ten onrechte werd vooropgesteld dat zij een geldig inreisvisum diende voor te leggen. Haar betoog waar zij meent dat de door haar voorgelegde stukken wel degelijk aantonen dat zij ten laste is van haar Nederlandse zus, doet geen afbreuk aan voorgaande. De verwerende partij kon op goede gronden tot de afwijzing van haar aanvraag besluiten omwille van het gebrek aan een geldig visum.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt voorts als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

In het verzoekschrift beroept de verzoekende partij zich op de gezinseenheid die zij met haar zus en moeder vormt.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de minderjarige kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen verwanten. Opdat in het bijzonder een relatie tussen verwanten, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34).

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon, zijnde haar Nederlandse zus.

Verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift op dat de referentiepersoon, zijnde haar Nederlandse zus, haar doorheen de jaren een aanzienlijk bedrag heeft gestort en meent derhalve dat zij daarmee heeft aangetoond afhankelijk te zijn van haar zus. Evenwel stelt de Raad op nazicht van het administratief dossier vast dat verzoekende partij een overzicht van geldstortingen heeft voorgelegd van haar zus waaruit slechts kan blijken dat haar zus één geldstorting heeft verricht aan verzoekende partij zelf, met name in december 2021 voor een zeer summier bedrag van 88,50 euro. Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat verzoekende partij financieel afhankelijk is van haar Nederlandse zus. Verder kan uit het voorgelegde overzicht slechts blijken dat haar zus stortingen heeft verricht aan H.A., hetgeen niet de verzoekende partij is en waarvan ook niet kan blijken of aangenomen worden dat deze stortingen bedoeld waren voor verzoekende partij, dit nog daargelaten de vaststelling dat ook deze stortingen bezwaarlijk de financiële afhankelijkheid kunnen aantonen nu ook deze stortingen niet regelmatig nog voldoende genoeg zijn om te kunnen spreken van een werkelijke financiële afhankelijkheid. Immers gaat het om een geldstorting in december 2018 van 131,50 euro, in juli 2019 van 100 euro, in oktober 2019 van 160 euro, in september 2020 van in totaal 320 euro, in april 2021 van 108,50 euro, in mei 2021 van 108,50 euro, in juni 2021 van 108,50 euro, in augustus 2021 van 108,50 euro en in juni 2022 van 100 euro. Over een periode van meer dan drie en een half jaar gaat het dus om een totaalbedrag van slechts 1245,50 euro. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dergelijk bedrag over dergelijke periode afdoende is om te voorzien in de basisbehoeften noch kan blijken dat verzoekende partij op deze sommen aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien zodat er niet is aangetoond dat er sprake is van een werkelijke afhankelijkheid.

Uit het betoog van verzoekende partij kan niet blijken dat zij een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt met haar Nederlandse zus, of nog, met haar moeder (waarvan overigens ook niet blijkt dat deze laatste zich op het Belgische grondgebied bevindt). Er blijkt aldus niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden.

Een beschermingswaardig gezins- of familieleven met haar zus (en/of moeder) in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu de verzoekende partij geen overeenkomstig artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven met haar zus (en/of moeder) aannemelijk maakt, diende de verwerende partij hiermee geen rekening te houden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet (*“ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”*) beriep op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij met haar theoretisch betoog over de schending van haar recht op privéleven nalaat met concrete elementen aannemelijk te maken dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Daarenboven, voor zover wel een beschermenswaardig privéleven moet aangenomen worden, *quod non*, benadrukt de Raad dat verzoekende partij nooit een niet-precaire verblijfstitel heeft gehad in België, zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is maar eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89).

Zo er al sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij het privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang

in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die *in se* erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER